

blive til Gavn, maa hun bevare sin Karakter som Kvinde og netop som saadan give en særlig Indsats; hvis hun intet særligt havde at give, men hendes Adgang til det offentlige Liv kun betød en Fordobling af Antallet af dem, der tog Del heri, vilde det næppe være nogen Vinding; kan hun derimod give en særlig kvindelig Indsats, da kan man vente en virkelig Hjælp af hende. En saadan Erkendelse vil være af største Betydning for hele Kvindesagens fortsatte sunde Udvikling. Anvendt paa det foreliggende Spørgsmaal vil det sige, at Kvinden, i alt Fald i første Række, skal have Adgang til at øve Præstetjeneste ved Kvindefængsler, Kvindehospitaler og under andre Forhold, hvor der er Brug for netop en Kvindes religiøse Hjælp. Jeg finder det da ønskeligt, at Andragendet om, at der søges Lovhjemmel for at kunne ansætte en kvindelig teologisk Kandidat som Præst ved Kvindefængslet paa Christianshavn, imødekommes. Jeg lægger mindre Vægt paa, om dette sker i Form af en Lejlighedslov eller ved at der aabnes en almindelig Adgang for Kvinder til at blive Præster. Thi i sidste Tilfælde tror jeg, at Menighederne selv vil give den fornødne praktiske Begrænsning. For at Sagen kunde gennemføres paa en god Maade og for at formindske Uviljen hos den Del af Menigheden, der ikke er forberedt til at tage et saadant Skridt, vil det vistnok være ønskeligt, om Biskopperne stilles frit med Hensyn til Ordination af Kvinder og derved ogsaa faar Ansvaret fuldt ud, naar de er villige til at foretage den.

Valdemar Ammundsen.